V. ÉVFOLYAM, 20. SZÁM. ARA 30 FILLÉR. 1955. SZEPTEMBER 28.

TANULNI! TANULNI! TANULNI!

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

Jó befektetés az államkölcsön

Több mint tíz esztendő telt el azóta, hogy a második világháború üszkös romjai fölött újra sarjadni kezdett az élet hazánkban. Pártunk irányításával hamarosan eltakarítottuk a romokat és nekiláttunk az újjáépítésnek. Ezt követően a párt újabb küzdelemre szólította fel a tömegeket: a szocializmus alapjának lerakására. A munkásosztály, a parasztság és az értelmiség legkiválóbbjai — élén a kommunistákkal — rohamra indultak a termelés emeléséért, az élet szebbé, jobbá tételéért. Odaadó munkájuknak kötelezettségvállalásuknak köszönhető, hogy felszabadulásunk óta olyan hatalmas gazdasági, szociális és kulturális fejlődésen ment át hazánk, mint soha azelőtt. Nekik köszönhető, hogy újjáépített egyetemünkön, ma már munkás- és parasztfiataljaink tanulhatnak.

A dolgozó tömegek termelőmunkájuk mellett államkölcsönök jegyzésével, illetve túljegyzésével is részesévé váltak ennek a nagyarányú fejlődésnek.

A szocialista államkölcsönök lényegükben különböznek a soha vissza nem fizetett, háborús célokat szolgáló kapitalista államkölcsönöktől. Ezeket a kölcsönöket a nép állama teljes egészükben békés életünk megvédésére, a szocializmus építésére, a nép jólétének emelésére fordította és fordítja. A szocialista államkölcsönök amellett, hogy komoly megtakarítást jelentenek a lakosság számára, közvetlenül és közvetve is sokszorosan visszatérülnek. Tekintettel arra, hogy az államgazdaság megszilárdítását, a termelőerők növelését szolgálják, megvan az alap a visszafizetésükhöz. Ezt tapasztaltuk az Ötéves Tervkölcsön esetében is, melyet államunk kamataival együtt fizetett vissza a népnek. A kamatokat nyeremény formájában sorsolták ki.

1950. szeptembere — az első szocialista államkölcsön sorsolás — óta harmincegy alkalommal rendeztek sorsolást hazánkban. Mintegy 7 és fél millió egész kötvény számát húzták ki, közel 1 milliárd 900 millió forint nyereménynyel. A kötvények tulajdonosai tehát már eddig is jelentős összeget kaptak vissza államkölcsönre jegyzett pénzükből. Ez azonban csak jelentéktelen hányada azoknak az előnyöknek, melyeket az államkölcsönök jelentenek. A kölcsönöket ugyanis népgazdaságunk fejlesztésére, mezőgazdaságunk gépekkel való ellátására, kulturális életünk fokozott ütemű kielégítésére, iskoláink kibővítésére, felszerelésére és a népjólét fokozására fordítja államunk. Ami egyet jelent a közszükségleti cikkek növekvő bőségével, a kultúra terjedésével és a szociális jólét emelésével.

A jegyzett összeggel egyenértékű államkölcsön kötvényeken a nyereményeken, a szociális és kulturális juttatásokon, valamint a gazdasági fejlődéssel együttjáró életszínvonal emelkedésén túl a kölcsönök egyrészét közvetlenül is visszajuttatja államunk a városok, illetve falvak lakóinak. A lakóterület fejlesztését célzó beruházásokra községeink a készpénzjegyzés 50 százalékát, városaink, illetve Budapest kerületei pedig 25 százalékát kapják,

Az elmondottakból is láthatjuk, hogy mindenki számára igen jó befektetés az államkölcsön, minden sorsolás alkalmával egyenlő, joggal számíthatnak akár 100 000 forintos főnyereményre is, a népgazdaság fejlesztése útján egyre több és az igényeket mindjobban kielégítő fogyasztási cikkekhez is jutnak általa. Az államkölcsönök segítésével biztosítjuk nehéziparunk fejlesztését és a községpolitikai célok megvalósítását, ami egyet jelent a béke megszilárdításával, békés életünk megvédésével. Igaz tehát a jelszó: A haza javára, a magad hasznára jegyezz békekölcsönt!

Jegyzetekről

Minden évben problémát okoz a jegyzetek megjelenése. Sokszor felhangzik a tanár elvtársak kérdésére: „Miért nem készültek a mai órára?" a felelet: „Nem jelent meg még a jegyzet". Sokak szerint a folyamatos tanulást ez a hiányosság nagymértékben akadályozta.

Nem így van ez az idei tanévben. Az idén a jegyzetek elő fogják segíteni a hallgatókat a rendszeres felkészülésben, hisz nagyrészük eddig már megjelent, s azok, amelyek még nincsenek a hallgatók kezében, legkésőbb október végéig meglesznek.

Az első évfolyamon a jegyzeteket már megkapták a hallgatók.

A második évfolyamon nem jelent meg még **a könyvvitel elmélete.** A régi évfolyamok az ugyanilyen című könyvet használták eddig. A tanszék ezt a könyvet most átdolgozta, s jegyzet formájában jelenik meg körülbelül három hét múlva.

A Népgazdaság tervezése jegyzetet nem kapta meg még a harmadik évfolyam. Ez előreláthatólag rövid időn belül jelenik meg.

A negyedik évfolyamon kicsit rosszabb a helyzet. Itt bizony elég sok tantárgyból nincs meg a brosúra, s van olyan, ami csak október végén jelenik meg.

A belkereskedelmi szaknak csak október tizedike táján kerül forgalomba a **Kereskedelem gazdaságtana és kereskedelem technikája.** Az **Árés önköltség tervezése** tananyag viszont csak október végére kapható. Nincs még a negyed évfolyamnak **nemzetközi gazdasági és politikai ismeretek** jegyzet és **agrárgazdaságtan.**

Reméljük, hogy a hiányzó anyagokat kellő időben kézhez kapják a hallgatók, s így lehetővé válik, hogy már az év elején rendszeresen foglalkozzanak a leadott tantárgyakkal.

Válasz egy levelező hallgatónak

Tóth Ferenc levelező hallgatónktól levél érkezett szerkesztőségünkbe, amelyben kifogásolja a jegyzetellátás jelenlegi rendszerét, ezen keresztül pedig Várdai Erzsébet elvtársnő munkáját. Várdai Erzsébet elvtársnő érdeklődésünkre a következőket mondta:

„A levelező hallgatók eredeti beiratkozása július 11—15-ig volt hirdetve. Ez idő alatt azonban a tagságnak csak mintegy fele jelentkezett. A levelező hallgatók jegyzetellátása úgy történik, hogy a hallgatók úgynevezett jegyzetátalányt fizetnek be és az egyetem ezután a már beiratkozott hallgatók részére postán küldi meg a szükséges jegyzeteket.

Jelenleg körülbelül 300 vidéki levelező hallgatója van egyetemünknek, s minthogy a meghatározott beiratkozási idő alatt a hallgatók jórésze nem jelent meg, szükséges volt a beiratkozást szeptember elsejétől 10-ig meghosszabbítani. A jegyzetellátás munkáját komoly mértékben hátráltatta, hogy Várdai elvtársnőnek nem állt időben rendelkezésére a levelező hallgatók teljes névsora és így a jegyzetek postára adásának ideje is eltolódott. Az viszont, hogy az átalányok befizetésekor nyomban postára lehessen adni a jegyzeteket, a Jegyzetsokszorosító Vállalattal történt megállapodás értelmében — de a jelentős munkatöbblet miatt is —, sajnos nem valósítható meg. A Jegyzetsokszorosító Vállalat tudniillik a szükséges jegyzeteket évfolyamonként és szakonként egy csomagban és egyidőben szállítja le egyetemünkre."

Köszönjük Tóth Ferenc elvtárs levelét és kérjük, hogy esetleges felmerülő problémáival ezután is keresse meg szerkesztőségünket.

Ismerkedési est a politikai gazdaságtan szakon

Mikor az ember elsőéves, első hetekben még majdnem olyan árva az egyetemen, mint az a hatéves kisgyerek, akit az édesanyja először vitt iskolába. Később azonban közelebb kerül évfolyamtársaihoz és a felsőbbévesekhez: valóban egyetemista lesz. Ezt a folyamatot akarta könnyebbé tenni az az ismerkedési est, amelyet a politikai gazdaságtan szak más-od-, harmad- és negyedéves hallgatói rendeztek az elsőévesek fogadására.

Hogy őszinték legyünk, ezt a célját nem teljes mértékben érte el. A hangulat jó és barátságos volt. Az elsőévesek — már akik ott voltak, ugyanis az volt az egyik hiba, hogy kevesen jelentek meg — jól érezték magukat. Olyan érzéssel mentek haza, hogy kellemes kis estét töltöttek az egyetemen. De sajnos nem úgy, hogy kellemesen szórakoztak, otthon. Hiba volt, hogy a műsort nem adták elő — annak ellenére, hogy készültek rá —, pedig ezen keresztül is közelebb került volna egymáshoz a társaság. A tánc és a jó zene sokat lendített a helyzeten, de sajnos sokan elég hamar hazamentek.

Az egész társaság összképét nézve — a hiányosságoktól eltekintve — elégedettek lehetünk. A politikai gazdaságtan szak, mint egész, jobban megismerte egymást. A dékán elvtárs és a teljes létszámban megjelent politikai gazdaságtan tanszék tanárai és a diákok közt számos közvetlen és baráti beszélgetés zajlott le, és úgy éreztük, hogy oktatóinkhoz, mint embereinkhez ismét közelebb jutottunk egy lépéssel.

Végeredményben levonhatjuk azt a következtetést, hogy nagyon helyes ilyen jellegű megmozdulásokat szervezni és még jobb rendezéssel megvalósítható, hogy célját — összeszokott, szinte családi kollektíva megteremtését, egy-egy szakon belül — teljes mértékben elérje, és elsőéveseinket bevonja ebbe a családba.

Rákosi ösztöndíjas...

Irénnek hívják, kékszemű, örökké derüsen mosolygó szőke lány. Beszélgetés közben nem is úgy érzem magam, mint egy kezdő riporter, aki

Karch Irén elsőéves hallgató

életében először ír valakiről, hanem az az érzés fog el, mint amikor egy rég nem látott kedves ismerőssel találkozom.

Karch Irén az idén érettségizett, a Jurányi utcai Közgazdasági Technikumban kitűnő eredménnyel, bár nála ez nem újság, hisz mindig is kitűnőrendű volt.

Miért kapott Rákosi ösztöndíjat? Ezt ki kellett érdemelni! És Karch Irén meg is érdemelte kitűnőrendűségével, azzal, hogy kétszer első díjat nyert a K.S.H. Statisztikai pályázatán és második lett az MSZT irodalmi pályázatán. Ez utóbbiért jutalmul két hetet töltött a Balaton partján és most is szívesen emlékszik azokra a szép napokra.

Mozgalmi munkában mindig részt vett. Három évig volt iskolavezetőségi tag, s agit. prop. felelős.

A Rákosi ösztöndíjat mindenáron meg szeretné tartani, méghozzá (ezen a felsőévesek kicsit mosolyognak) folyamatos tanulással. Azt hiszem így sikerül majd.

Mik a tervei a jövőre vonatkozólag? Sok-sok terve, vágya van, hiszen fiatal, 18 éves. Igen szereti a nyelveket, úgy érzi, hogy szak- és nyelvtudásával külkereskedelmi üzletkötő lehet majd, beutazhatja a világot, eljuthat a Szovjetunióba és az Alpok vidékére.

Most már elég sokat tudunk róla, de még nem mindent. Nagyon szereti a komoly zenét, színdarabokat, jó filmeket, szeret táncolni. Reméli, hogy itt az egyetemen még sok alkalma lesz a tanulásra, szórakozásra.

—er—

Elsőévesek, figyelem!

Könyvtárunkban a csoportosan érkező elsőévesek számára katalógusismertetéseket tartunk. Ez igen hasznos dolog, mert tapasztalatunk szerint a múlt évben még harmadéves hallgató is akadt, aki a betűrendes katagólusban sem tudott eligazodni. Aki pedig a katalógust nem ismeri, az előtt a könyvtár zárt kincsesház, melynek állományát nem tudja felderíteni, csak éppen a kötelező olvasmányokat és a szabad polcot közelítheti meg. Ezzel szemben, aki a katalógusok között otthonosan mozog, az — különösen a szakkatalógus segítségével — megtudhatja, hogy egy-egy témakörből (pl. pénzügy, földrajz, költészet, zene stb.) milyen irodalommal rendelkezünk, kiválasztja, ami érdeklődésének megfelel, sőt rendszeres olvasótervet dolgozhat ki magának. Aki a betűrendes katalógust ismeri, meg tudja állapítani, egy-egy írótól milyen művek vannak birtokunkban. Van ezenkívül szépirodalmi, új beszerzés-, sorozat-, folyóirat cikk-katalógusunk is — mindezek elősegítik a kutatást, és a rendszeres olvasást. Azt pedig nem szükséges hangsúlyoznunk, hogy a rendszeres olvasás mennyivel többet ér az ötletszerű — „kérek valami jó könyvet" — olvasásnál.

Éppen ezért szeretettel hívjuk és várjuk elsőéves hallgatóinkat, akik katalógus ismertetésre még nem jöttek, jöjjenek be könyvtárunkba — lehetőleg csoportosan — és kérjenek útbaigazítást. Könyvtárunk dolgozói egyénileg is szívesen tájékoztatnak bárkit, de időmegtakarítás szempontjából hasznosabb, ha egyszerre többen jönnek.

EZER FORINTOT NYERTEM

Ezrek és ezrek hajoltak izgatott arccal az újság fölé, és fürkésző szemekkel pásztázták a sorokat, válogatták a feketén írott számokat. Azok közül, akik olvasták a lapokat, hallgatták a rádiót, egyre többnek derült fel az arca, nyílott mosolyra az ajka — mert észrevette, hogy ő is nyert.

A sorsolás utáni nap sok családban boldogabban kezdődött el a munka.

Így történt ez Koloszáréknál is. A fiatalasszony olvasta a Szabad Népet, körülötte ott voltak a Negyedik Békekölcsön kötvényei, s egyszercsak boldog izgalommal felkiáltott!

— Apukám, nyertünk...

Mikor felmentünk az ipargazdaságtan tanszékre, és megmondtuk mi járatban vagyunk, Koloszár elvtársnő nagyra nyitotta a szemét és csodálkozva nézett:

— Téved az elvtárs, én nem ötszáz forintot nyertem...

Egy pillanatra megszédült velem a szoba, s a felvilágosítással kapcsolatban gondoltam egy pár közvetlen szót — ugyanis úgy véltem, azt fogom hallani, „én nem nyertem semmit" — amikor felfigyeltem a mondat befejező részére:

— ... hanem ezer forintot, tudniillik két kötvényt húztak ki 500—500 forinttal.

Most már vidámabban és közvetlenebbül folyt a társalgás.

— Van miből válogatni, hiszen idáig mindig lelkesen jegyeztünk, s ha az államnak szüksége lesz rá, ezután is szívesen adjuk oda forintjainkat — majd kis gondolkodás után hozzáfűzte —, hiszen úgyis visszakapjuk.

Ezer forint nem kis pénz! Majd egy havi kereset!

— És mit szeretne venni rajta? — Tesszük fel a sablonos kérdést.

Úgy látszik, már régen meg volt a helye a pénznek, mert a válasz egy másodpercet sem késett.

— Kabátot, a férjemnek...

— Most mennyit fog jegyezni? — érdeklődünk tovább.

Mosolyogva válaszolt az „irigyelt" nyertes.

— Én nyolcszáz forintot (majdnem egy egész havi fizetését!), s a férjem nálam is többet.

A nyertes, Koloszár elvtársnő, aki két évvel ezelőtt végzett egyetemünkön, a bizakodó ember derűjével mosolyog.

Azzal a reménnyel váltunk el az ipargazdaságtan tanszék kedves kollektívájától — akik együtt örültek Koloszár elvtársnő nyereményének —, hogy még sokszor fogjuk őket hasonló szerencsekívánatokkal felkeresni.

BRAUN JÁNOS

EGYETEMÜNK DÉKÁNJAI

Maróti Ödön, az ipari kar dékánja

Haász Árpád, az általános közgazdasági kar dékánja

Forgách Tibor, a kereskedelmi kar dékánja

Jó tanács az első éveseknek

(A munkafegyelemről)

Amikor egy középiskolás diák egyetemre kerül, számos feladattal találja magát szemben. Bele kell illeszkednie egy új közösségbe, meg kell ismerkednie új környezetével, el kell sajátítania az egyetemi tanulmányi munka módszereit stb.

Köztudomású, hogy például a középiskolai munka át meg át van szőve az ellenőrzés különböző formáival. Mindennapos feleltetések, a házifeladatok ellenőrzése, negyedévi konferenciák és más módszerek ellenőrzik a diák munkáját.

Az egyetemre kerülve, sok minden megváltozik. Számos tárgyból csak előadásra kell járni, a számonkérés lényegében a félév végére marad. Igaz, egyes tárgyakból, szemináriumok, gyakorlatok is vannak, de osztályozás ott sem folyik. Egyszóval: **az egyetemen sokkal kötetlenebb az élet, mint a középiskolában volt.**

Biztosan akadnak olyanok, akik csak későn ismerik fel, hogy bizony ez a bizonyos fokig lazább rendszer, sokkal nagyobb, magasabb fokú fegyelmet igényel.

Ez az oka, hogy a munkafegyelem problémájára már most felhívjuk elsőéves hallgatóink figyelmét. Azt hiszem, nem lesz haszontalan, ha megvizsgálunk néhány „kritikus pontot", ahol a fegyelmezetlenségre a legtöbb csábítás kínálkozik, és felhívjuk a figyelmet az ezzel kapcsolatos veszélyekre.

Tekintsünk tehát végig a hallgatók egy napján...

Kezdődik a reggeli felkeléssel. Mindenki tudja, hogy az ébresztés után ágyban töltött percek, tízszeres értékűnek tűnnek előttünk. Pedig a jóleső lustálkodás sokszorosan megbosszulja magát. A későnkelő kapkodással kezdi a napot, rendetlenül jelenik meg az egyetemen, s talán épp az úton jut eszébe, hogy otthon felejtette a szükséges füzeteket, vagy egyéb apróságokat. Reggelijét kapkodva, vagy egyáltalában nem fogyasztja el, az utolsó pillanatban bosszúsan és pirulva surran be a helyére, nehezen kapcsolódik be a foglalkozás témájába, zavarja a többieket stb. Hát kell ez a sok boszszúság? Aligha!

Az előadásokról

Gyakran bizony nehéz elmélyült figyelemmel kísérni. Hisz nem minden tárgy, vagy téma egyformán érdekes, nem minden előadó tudja egyformán lekötni a figyelmet. Néha oly jól esne kicsit mással foglalkozni. Vannak, akik meg is teszik. Vannak, akik meg is teszik, elmélaznak, vagy szomszédjukkal (s főként szomszédnőjükkel) váltanak néhány szellemes mondatot, vagy éppen a következő órára készítik feladatukat.

Az ilyen hallgatók elfeledkeznek arról, hogy az előadás felépítése rendszerint olyan, hogy minden mondatnak meg van a maga szerepe, mindegyik egy-egy lépcsőfokot képez a téma megértéséhez. Aki ezeket a lépcsőfokokat kihagyja, aki megszakítja a gondolatok láncát, nem értheti meg az anyagot, esetleg a következő előadásokat sem.

Akadnak az előadáson olyan jószándékú hallgatók is, akik nem értenek valamit és a szomszédjukat böködve érdeklődnek. Arra azonban nem gondolnak, hogy amíg jegyzetük kiegészítésével foglalkoznak, addig — most már ketten — újabb gondolatokat veszítenek el. Hagyjuk tehát a jegyzetkiegészítést, az előadás utánra, akkor eredményesebb, és nem zavarjuk vele társainkat sem.

Van olyan eset is, hogyha valaki nem érti az előadást, leteszi a tollát azzal a felkiáltással, hogy „majd megtanulom a jegyzetből, vagy a kötelező irodalomból" — nem figyel többé oda. Ezeket éri a legtöbb meglepetés! Jegyzet ugyanis nem minden tárgyból jelenik meg, vagy ha igen, nem biztos, hogy a félév vége előtt rendelkezésre áll. Mit csinál az ilyen hallgató, ha már félév közben is be kell számolnia egy-egy anyagrészből? Miből készül fel? Vagy hogy ott van a kötelező irodalom? Ez igaz, — de ez rendszerint az előadásnak csak kiegészítője, csak egy-egy részletkérdésre ad választ, míg az előadás megmutatja az összefüggéseket is, nagyobb területeket fog át. Szó sem róla: össze lehet szedni az irodalomból is az előadás anyagát, de sokkal nehezebb, sokkal több időt igényel, feleslegesen vállalt nehézség!

A szemináriumokon, gyakorlatokon is akad elég probléma

Ezek is alapos figyelmet és fegyelmet igényelnek. Bizony kevesen kísérik figyelemmel egymás hozzászólásait, a vitákat, kevesen jegyzik fel a gyakorlatvezető kérdéseit, összefoglalóit. Pedig a felkészülésnél később ez sokat segíthetne.

Nem mondom, könnyebb az a megoldás, hogy valaki egy-egy „testhezálló" kérdésből jelentkezik, felel s utána mint aki jól végezte dolgát — s főként „be van biztosítva" — átadja magát az édes nyugalomnak. Aki azonban végig figyel, sokkal többet tanul a szemináriumokon!

Amikor a kötelező foglalkozás végetér, következik (vagy következne) otthon vagy könyvtárban az **egyéni tanulás.** Ez talán a legkritikusabb időszaka a napnak. Itt azután valóban magától a hallgatótól, fegyelmezettségétől függ, hogy mennyire halad!

A mostanában uralkodó jó időjárás mellett, no meg hogy még „csak" szeptemberben járunk, sokszor nehéz leülni délutánonként a könyvek mellé. Meg kell azonban tenni, méghozzá minden nap.

Rosszul spekulálnak, akik a félév végén, vagy a vizsgaidőszakban akarják megtanulni az anyagot. Ez az idő csak ismétlésre, hézagpótlásra lesz elegendő. Ez alatt alapos tudást szerezni nem lehet.

A mindennapos tanulás, nem jelenti, hogy naponta minden tárgyat tanuljunk. Egy-egy témában való alaposabb elmélyülés, legalább három-négy órát igényel. Ne aprózzuk fel tehát a délutánokat. **Foglalkozzunk lehetőleg egyfolytában és egy tantárggyal.**

Aki negyedóránként felugrál, kiszalad beszélgetni, az rengeteg időt pocsékol el, mert nehéz a tanulásba való visszazökkenés. Ha valaki elfáradt, vegyen elő újságot, vagy váltson át a nyelvtanulásra, de feltétlenül használja jól ki az idejét.

Ugyanez áll, a gyakran elsikkadó észrevétlenül elsuhanó félvagy egyórás időcskékre is. Ilyen egy-egy nap elég sok akad, s összegezve igen sokra rúg. Ezeket is fel lehet, és fel kell használni kisebb feladatok megoldására. Az a lényeg, hogy minden nap rendszeresen fordítsunk időt a tanulásra, és ilyenkor igyekezzünk valóban figyelmesen elmélyedni az anyagban.

Így sokkal hamarabb és biztosabban haladunk előre.

Aki hozzászokik a rendszeres, fegyelmezett munkához, annak mindenre jut ideje. Az ilyen hallgató szellemi képzése mellett, talál időt a sportolásra, szórakozásra is. Az ilyen hallgató nem gyengül le, nem „készül ki" a vizsgák alatt, nem kezdi fáradtan a további munkát.

Aki fegyelmezett, annak mindig van ideje, nem kell a vasárnapjait is tanulással töltenie.

Fegyelmezett munkához, jó időbeosztás szükséges. A jó időbeosztás viszont, bizonyos tervszerű munkát igényel. Ajánlatos tehát, hogy másnapi teendőinket, már előző este gondoljuk át, készítsük elő. Ez a módszer fegyelmezettségre nevel, megszüntet a kapkodást. A fegyelmezett munka kiegyensúlyozott, normális munkatempót s ezáltal nagyobb eredményeket biztosít.

Az elsőéves hallgatók ne feledjék el, hogy az egyetem nem csodaszer. Az egyetemen lehet többet és lehet kevesebbet elsajátítani, hogy valaki négy év alatt mennyit fejlődik, milyen szakemberré válik, az elsősorban rajtuk munkafegyelmükön és önfegyelmükön múlik.

Rigó Tibor

Helyesbítés

Lapunk előző számában helytelenül közöltük az orvosi rendelés időpontját.

Az orvosi rendelő október 3-tól: hétfő, szerda, péntek délelőtt 10-től délután 2-ig, kedden és csütörtökön délután 2—6 óráig áll a hallgatók rendelkezésére.

Egyetemünk új vizsgarendje

Egyetemünk oktatómunkája az elmúlt években jelentősen fejlődött és emelkedett a hallgatók tanulmányi színvonala. Javultak az oktatási módszerek és a felemelt követelmények hatására nőtt a hallgatók igyekezete és javult a tanulmányi fegyelem. Oktatómunkánk fejlődésének eredményeképpen megfelelőbb az egyetem vizsgarendszere is mindjobban kielégítette a fejlődés által támasztott követelményeket.

Egyetemünk hallgatói minden félév végén a vizsgaidőszakban számot adnak tanszékeinknek elmúlt félévi munkájukról. Az elért vizsgaeredmények általában hűen tükrözik hallgatóink elmúlt félévi tanulmányi munkáját, szorgalmukat és a jobb eredmények elérése érdekében tett erőfeszítéseiket. Az eddigi gyakorlat folyamán a hallgatók tanulmányi munkája eredményének értékelését tanszékeink a vizsgák és beszámolók útján végezték. Oktatómunkánk fejlődése által támasztott követelményeknek a korábbi vizsgarend már nem felelt meg.

Az Oktatásügyi Minisztérium rendelete alapján az egyes félévek végén a hallgatók vizsgákon számolnak be tanulmányi előmenetelükről. Egyetemünkön a vizsgák fajai a kollokvium, a szigorlat és az államvizsga. A vizsgák során a vizsgáztató ellenőrzi a hallgatók elméleti ismereteit és az elméletnek az egyes kérdések megoldására való alkalmazásában szerzett jártasságát, képességét és egyben a hallgatót további fokozott munkára serkenti.

Hallgatóink szempontjából igen lényeges, hogy az egyetem tanszékei mit tekintenek kollokviumnak és szigorlatnak. A *kollokvium* egy-egy tárgy programjában meghatározott egy, vagy két félévi anyag számonkérése. A kollokvium keretében egy korábbi kollokviummal lezárt anyagrész tételesen nem tárgya ugyanazon tárgyból a második kollokviumnak, csak olyan mértékben, amennyiben az a kollokvium tárgyának megértéséhez szükséges. A *szigorlat* a kollokviumnál lényegesen nehezebb és nagyobb tételes anyagot felölelő vizsga. A szigorlat a hallgató szakképzése szempontjából legfontosabb tantárgyak tételes összefoglaló, átfogó tudást megkívánó vizsgája. A szigorlat anyaga a tantárgyhoz tartozó összes ismeretek, függetlenül attól, hogy a hallgató bizonyos anyagrészeket már kollokviummal lezárt. (Pl. politikai gazdaságtanból az I. évfolyam hallgatói az I. és II. félév végén egy-egy kollokviumot tesznek az adott félév tananyagából. A II. évfolyam hallgatói az I. félév végén szintén kollokviumot tesznek a politikai gazdaságtan adott félévi anyagából. A II. évfolyam hallgatói viszont a II. félév végén szigorlatot tesznek politikai gazdaságtanból a tárgy teljes négy féléves anyagából.)

Vizsgarendünk előírása szerint az I. félév végén bizonyos tárgyakból egyes szakokon nincs vizsga és nincs gyakorlati jegy. Ez esetben a hallgató leckekönyvét az előadást meghirdető oktató a félév végén aláírja. A leckekönyvet ez esetben is a tárgyat előadó oktató csak akkor írja alá, ha a hallgató a tárggyal kapcsolatos kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett.

Minden tanszékünk meghatározza a vizsgára bocsátás feltételeit és aki félévközi munkájával az előírt feltételeket nem teljesítette, az a félévi vizsgán nem vesz részt. Félévi hanyag munkája a tárgyból elégtelen vizsgaeredménnyel egyenértékű.

A kollokviumon és szigorlaton kívül a tantervben megállapított bizonyos foglalkozásokon tanúsított munkájuk alapján a hallgatók *gyakorlati jegyet* kapnak. A gyakorlati jegyet a szeminárium, vagy gyakorlatvezető a hallgatók évközi munkája alapján állapítja meg és azt a kollokviumhoz és szigorlathoz hasonlóan osztályozzák. (Pl. marxizmus—leninizmus szeminárium, orosz nyelv stb.) A gyakorlati jegy teljes értékkel beszámít a hallgató félévi tanulmányi eredményébe.

Egyetemünk vizsgarendjében szerepel *az államvizsga*, melyet hallgatóink a IV. évfolyam eredményes elvégzése után marxizmus—leninizmusból, politikai gazdaságtanból és a legfontosabb szaktárgyakból tesznek. Ennek rendszere a múltban kialakult gyakorlathoz képest nem változott, ezért ennek ismertetésével nem foglalkozunk.

Tanszékeink a tanév kezdetén felhívták hallgatóink figyelmét, hogy az új tanévben minden erejükkel arra törekedjenek, hogy jó tanulmányi munkával magas elméleti képzettséget szerezzenek és jó szocialista szakemberekként kerüljenek ki a gyakorlatba.

KRITIKAI JEGYZETEK

Udvariasság

A folyósó félhományos volt és abban a pillanatban éppen néptelen — s az egész annyira hirtelen játszódott le, hogy utólag még talán tünődni is lehetett volna rajta: valóban megtörtént-e, vagy csak megtörténhetett volna?...

Egy délután az egyik emeleti folyósón négy-öt fiatalember fordult be és egy tanszék felé igyekezett. Egyidőben értek az ajtóhoz egy elvtársnővel, aki az ellenkező irányból jött. Talán hallgató volt ő is, talán a tanszék dolgozója — mindegy.

Odaértek az ajtóhoz. A nő félreállt az ajtó mellé, mert a fiúk egy lépéssel hamarább voltak ott s önfeledten, nyakig merülve témájukba, „áradtak" be az ajtón. Bementek mind, nyugodtan, mit sem gondolva az álldogáló nő mellett — az utolsó kivételével. Az, úgy látszik, gondolt valamit magában és — inkább későn, mint soha — beengedte a maga előtt várakozó elvtársnőt.

VARSÓI ÚTINAPLÓ

II. RÉSZ.

AUGUSZTUS 5.

Egyike az eseményekben leggazdagabb napoknak. Délelőtt baráti találkozón fogadtuk a Komszomol küldöttségét. Nagy izgalommal készültünk erre az ismerkedésre, hiszen delegációnk többsége még nem beszélt szovjet emberekkel. Meghatóvolt az az érdeklődés, amellyel körülvettek bennünket. Meglepően jól ismerték eredményeinket, fejlődésünk fogyatékosságait, s a magyar ifjúságot. Az egyetemi hallgatókról hadd említsem meg, hogy széleskörű általános műveltséggel és nyelvtudással rendelkeznek, nagyon szerényen, de mégis kedvesen viselkednek. Minden ilyen találkozónak barátságos színfoltja volt a közös kultúrműsor. Nos, ezen a találkozón a lehelletfinom üzbég táncokon, énekszámokon kívül egy olyan tökéletesen kidolgozott magyar tánc is szerepelt a szovjet elvtársak műsorában, hogy mi, laikusok érdeklődve kérdeztük a kultúrdelegáció jelenlévő tagjaitól: „Mondjátok, ez is a békéscsabiak száma?"

Délután könnyűatlétikai versenyen vettünk részt. Mikor a stadionban „felfedezték", hogy magyarok vagyunk, ragyogó szemmel érdeklődtek Puskásról, Kocsisról, általában a magyar futballistákról, úszóinkról, atlétáinkról.

Egy mellettem ülő marokkói fiatal, aki szemtanúja volt a londoni 6:3-nak, lelkesen, nagy hozzáértéssel magyarázta nekem franciául, hogy milyen nagyszerűen játszottak a mieink. S noha franciául egy szót sem tudok, mégis remekül megértettük egymást, hiszen tekintetéből, mozdulataiból ki tudtam olvasni, hogy a marokkói fiatalok ismerik a magyar sportolók eredményeit, s nagyra becsülik azokat. Csodálatos volt látni Csudina, Zibina, Strickland, Szentgáli nagyszerű teljesítményeit ezen a versenyen.

A delegációból néhányan este a Varsói Állami Tudományegyetemen megrendezett álarcosbál boldog részvevői voltunk. Elragadó látvány volt a négerek, kínaiak, lengyelek, osztrákok, skótok, szovjetek és arabok nemzeti sajátosságaikat kifejező kavargó jelmezes forgatagán végignézni. Jómagam Zrínyi Ilona jelmezét viseltem, s alig győztem válaszolni a lodzi egyetemisták barátságtól átfűtött, érdeklődő kérdéseire. Bizony, nehéz volt tőlük elválni, annyira bensőséges barátságot kötöttünk egymással. (Már levelet is kaptam tőlük.)

AUGUSZTUS 6.

E nap délelőttjét arra használtuk fel, hogy megismerkedjünk Varsó nevezetességeivel. Szomorú látványt nyújtott a Getto-emlékmű környéke, ahol a hajdani 5—6 emeletes házak tömege helyett csak fűvel benőtt pusztaságot láttunk. Nagyon szép jellemvonása a lengyel embereknek, hogy megbecsülik, tisztelik történelmi múltjukkal kapcsolatos műemlékeiket. Különösen jól kitűnik ez az óvárosban, ahol minden utcasorból, minden házból középkori levegő árad.

Délután került megrendezésre az óvárosi piactéren az atomháború elleni tüntetés. Lenyűgöző látvány volt, amint a sokezres tömeg, különböző nyelven és eltérő, sajátos módon, de ennek ellenére mégis egységesen kifejezésre juttatta békeakaratát, s a tüntetés végeztével, mintegy jelképként, szocialista, kapitalista és gyarmati országok fiataljai kéz a kézben, közösen énekelték a DIVSZ-indulót. E tüntetés zárómozzanata a Visztula partján megrendezett, vidám, a fiatalok ezreinek életörömét kifejező karnevál volt.

AUGUSZTUS 7.

A vendéglátó nagyszerű lengyel ifjúság napja volt ez. Hosszú sorokban özönlöttek a lengyel fiatalok a Sztálin téren. A világhírű lengyel hajóipar, lodzi textilipar, vegyipar kiváló ifjúmunkásai, sztálinogrodi bányász- és kohászfiatalok, egyetemi hallgatók és fiatal értelmiségiek pompás, változatos menetében gyönyörködtünk.

A délután folyamán meglátogattuk a lengyel fiatalok sátorvárosát. Vidám játékkal, tánccal, kölcsönös ajándékozással, dal- és nyelvtanulással telt el ez a kedves délután.

AUGUSZTUS 8.

Varsótól mintegy 70 kilométernyire lévő Zselezowa Wolába, Chopin szülőfalujába látogattunk el a szép augusztusi délelőtt folyamán. Idegenvezetőinktől megtudtuk, hogy a Chopin szülőházát körülövező csodálatos gazdagságú parkot és a parkban elhelyezett emlékművet lengyel és orosz zeneszerzők kezdeményezésére 1898-ban alapították lengyel kertészek közreműködésével. A park méreteire és gazdagságára jellemző, hogy több mint tízezer féle növény pompázik benne. A tulajdonképpeni Chopin-múzeum ugyan Varsóban van, mégis Chopin szülőháza egymagában múzeumnak számít.

Nagyszerű élményt jelentett számomra, amikor a ház melletti árnyas terraszon svédek, dánok, németek és magyarok együtt hallgattuk Chopin halhatatlan műveinek a házból kiszűrődő akkordjait.

A délutánt Varsó legszebb és legnagyobb áruházának megtekintésével töltöttük. Az egyik érdekességet képezte a nagy népszerűségnek örvendő mozgólépcső, s mondanom sem kell, hogy a leglátogatottabb osztály az ajándékosztály volt.

AUGUSZTUS 9.

A kora délelőtti órákat ugyancsak városnézéssel töltöttük, azaz töltöttük volna, hogyha nem ostromoltak volna bennünket minduntalan a szorgalmas autogramkérők. Az ilyen alkalmakat aztán felhasználtuk a „csencselésre", jelvények és kendők cserélésére, vagy egyszerűen kisajátítására. A „börzén" (értsd alatta Varsó utcáit és tereit), a DISZ-jelvény „árfolyama" meglehetősen magas volt, mert például a lengyel fiúk boldogan kötötték nyakunkba VIT-kendőiket — cserébe egy DISZ-jelvényért.

A kapitalista országok fiataljainak körében viszont MHK-jelvényeink iránt volt nagy a kereslet, amelyeket Kocsis, vagy Puskás-jelvény címén értékesítettünk.

Varga Ilona
VIT-küldött

Varsói Állami Tudományegyetem

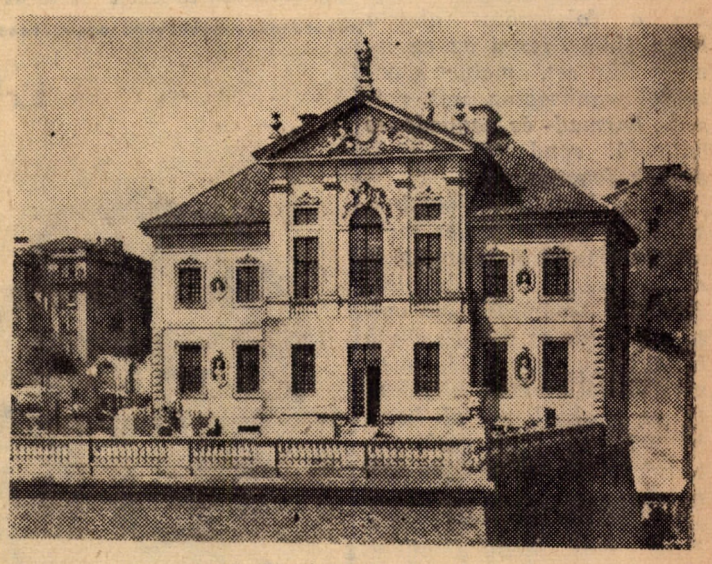

Chopin Múzeum

A MAI NYUGATNÉMET IFJÚSÁG

Egy nagy svájci napilap pár héttel ezelőtt megjelent számában ugyancsak leverő hangulatú cikk jelent meg a mai nyugatnémet ifjúságról. A cikk sivár képet fest a háború utáni német fiatalokról. Ez a kép azt mutatja, hogy a fasizmus nemcsak azokban az országokban okozott szörnyű pusztulást, melyekbe ellenségként tört be, de tönkretette, vagy legalábbis évtizedekre megnyomorította azt a népet is, melynek felsőbbrendűségét hírdette és melynek a világhatalmat akarta megszerezni. Ha a mai nyugatnémet ifjúság csak megközelítően olyan, mint amilyennek ez a cikk festi, akkor Hitler Adolfnak és fanatikus híveinek pusztítása a német nép lelki alkatán maradandóbb nyomokat hagyott, mint más országokban. Mert a Szovjetunió és a többi országok, melyekben a fasiszta hadsereg pusztított, már eltakarították a háború romjait, új városokkal együtt új életet építettek a szörnyű események helyén, de a nyugatnémet ifjúság lelki sérülései tovább sajognak és az a generáció, mely 1933-tól 1945-ig „nemzetiszocialista" nevelésben részesült, talán élete végéig sem heveri ki a fasizmus átkos emlékeit.

A cikk elmondja, hogy a nyugatnémet ifjúság a második világháború árnyékában él még ma is. Orvosi vizsgálatsorozat eredményeiről számol be. Az orvosok több mint 5000 gyermeket és ifjút vizsgáltak meg és vizsgálatuk eredményét „Deutsche Nachkriegskinder" („Háború utáni német gyermekek") című kiadványukban közölték. Két évjárat került az orvosok elé, olyanok, akik 1937/38-ban születtek, ma tehát 17—18 évesek és az 1944/45-ben születtek, ma tehát 9—10 évesek. A vizsgálatok eredménye nagyon szomorú. Ennek az ifjúságnak nagy része testileg is beteg, és nem is gyermekbetegségeik, hanem „felnőttbajaik", idegzavaraik, rosszindulatú daganataik, súlyos gyomorbántalmaik vannak. Szomorú területen, a betegségek terén „koraérettek". De lelki alkatuk sem kevésbé beteg testüknél. Rengeteg Nyugat-Németországban a fiatalkorú bűnöző. És rendszerint nem is az aránylag gyakori gyermekbűn — lopás — miatt kerülnek a gyermekbíróság elé, hanem súlyos testi sértés, vagy erkölcsi természetű bűnök miatt.

A megvizsgált gyerekek szociális viszonyai is nagyon szomorúak. A német családok széthulltak. A gyermekek több mint negyedrészének nincsen apja. A legtöbben tömegszállásokon laknak, több mint egyharmadrészüknek saját ágya sincs, többedmagukkal alusznak egy ágyban.

Pedig ezek a gyerekek még nem vettek aktív részt a háborúban. Csak emlékeikben idegrendszerükben hozták magukkal a bombázások szörnyű hangjait, a menekülés rémületét, anyjuk kétségbeesett háborús vergődését.

Nem kevésbé sivár annak a generációnak lelki alkata, mely mint 17—18 éves gyermek harcolt a vereséget vereségre elszenvedő fasiszta hadseregben, mely elvesztette a háborút és átélte bálványainak bukását. 1945-ben egy világ omlott össze azokban a német fiatalokban, akiket „Hitlerjugend"-nek neveztek és akiket olyan fanatizmusban neveltek, hogy szinte az utolsó percig hittek a „Vezér" győzelmében. A fasiszta rendszer aljas kiszolgálói fanatizálták őket, hazug, gyűlölködő általokkal és a „felsőbbrendű faj" bűnös önteltségével töltötték meg kritikára még képtelen agyukat.

A nagy összeomlás után ez a fiatal generáció nemcsak bálványaiban csalódott, de a nagy kiábrándulással együtt minden hitét elvesztette. Önzővé, cinikussá lett, semmiféle közösséghez nem tud és nem kíván többé alkalmazkodni, a társadalom semmilyen problémája nem érdekli, semmiféle eszméért nem lelkesedik.

A cikk írója úgy látszik, a német ifjúságnak csak ezt a szerencsétlenül fejlődött, reménytelenül felnövő, mindent és mindenkit gyűlölő, örökre kiábrándult típusát ismeri. Pedig hogy van egy másfajta német ifjúság is, arról némi képet ad ugyanannak a svájci újságnak egy másik cikke, a német egyetemekről.

Hírből ismerjük mi is a berlini Humboldt-egyetemet, melyet a Humboldt-fivérek a múlt század első évtizedében alapítottak. Az egyetem hajdani előadói között olyan világhírű nevek szerepelnek, mint Hegel, Fichte, Momsen, Dilthey, Hermann Grimm és mások. A berlini egyetem volt a múlt században minden német tudomány központja, előadói és hallgató közül nem egy került az emberi kultúra legnagyobb neveinek sorába.

Az első világháború után a berlini egyetem tudományos szellemét fokozatosan árnyékolta be az egyre terjedő fasiszta sötétség. Lassankint kialudt a fény, melyet az egyetem hajdani alapítói, előadói és diákjai terjesztettek és a hitleri korszakban a hajdan oly nagyhírű egyetem a fasizmus egyik fő fészkévé vált.

1945-ben az egész hitleri Németországgal együtt az egyetem is összeomlott. Épületei romokban hevertek, könyvtára elégett, tanárai, hallgatói szétszéledtek. De röviddel a felszabadulás után, a Berlinben állomásozó szovjet csapatok segítségével, felélesztették a Humboldt-egyetemet, mely 1946. január 26-án már újból megnyitotta kapuit a tudomány előtt. Ekkor még nagyon nehéz körülmények között tanultak a hallgatók. Alig volt tanterem, nem voltak könyvek, de az egyetemen mégis új, friss levegő áradt. Először ültek a padokban munkás- és parasztifjak, először hallották egyetemi tanszékről előadni azt a tudományt, amelylyel eddig csak nagyon kevesen és titokban ismerkedtek — a tudományos szocializmus, a marxizmus tanait.

A svájci újság cikkírója kétségtelenül téved a mai német ifjúság megítélésében. Lehet, hogy Nyugat-Németországban sok olyan sivárlelkű fiatal él, amilyeneket a cikk leír. De tudjuk, hogy nem az egész német ifjúság esett a fasizmus gyűlölt szellemének áldozatul. Voltak olyanok is köztük, mint Ernst Thälmann, mint Anna Seghers, Willi Bredel stb. könyveinek hősei. Mi ismerjük a Német Demokratikus Köztársaság harcos, életerőtől duzzadó fiataljait és tudjuk, hogy sokan vannak a mai német fiatalok között olyanok, akik megtalálták önmagukat. Ezek a fiatalok rátaláltak már, vagy rá fognak találni a helyes útra, mely az új emberi közösség, a tisztább szellem, az épülő szocialista jövő felé vezet. **H. G.-né**

A „Neue Zürcher Zeitung" 1955. május 8-i és augusztus 14-i cikkeinek alapján.

Negyedévesek figyelmébe!

Szereted egyetemünk könyvtárát? Segítette tanulmányi munkádat? Számolj be írásban tapasztalataidról!

Könyvtárunk nemcsak tanulmányi segítséget kíván nyújtani diákjainknak, hanem feladatának tekinti, hogy ráirányítsa a fiatalok figyelmét az általános műveltséghez tartozó legfontosabb könyvekre, és igyekszik igazi könyvbarátokká nevelni őket.

Feltehetjük a kérdést, ki is az a könyvbarát? Az-e, aki olvas? Hiszen olvasni csaknem mindenki szokott. De aki nemcsak azért olvas, mert valamivel el akarja tölteni szabadidejét, hanem, mert szenvedélyes kíváncsisággal akar egyre többet és többet megtudni a világról, egyre mélyebben akar belemerülni szaktudományába, egyre többet akar gyönyörködni a költészet szépségében. Az ilyen emberben az elolvasott gondolatok nyomán tengernyi új gondolat születik, gazdagabban, színesebben látja a világot. Ilyen tág horizontú embereket szeretnénk diákjainkból nevelni, és az ilyen ember szereti, és megbecsüli a könyveket. Legkedvesebb olvasmányait saját könyvespolcára gyűjti, de ezen túlmenően állandó látogatója marad valamelyik könyvtárnak.

Abból a célból, hogy meggyőződjünk, mennyiben értük el, és hogy érhetnénk el még jobban IV. éves hallgatóinknál ezeket az eredményeket, *könyvtárunk pályázatot hirdet a negyedikes egyetemistáink számára 1955. október 30-i határidővel.*

A PÁLYÁZAT TÁRGYA:

a) Milyen konkrét segítséget nyújtott eddigi tanulmányaim során szakmai és művelődési szempontból a könyvtár?

b) Milyen módszerbeli újításokat javasolok arra nézve, hogy a diákok még több segítséget kaphassanak tanulmányi munkájukban, szakdolgozathoz szükséges kutatásaikban, szakmai és általános műveltségük bővítésében?

c) Milyen módszereket javasolok a könyvállomány fokozottabb védelmére?

A pályamű érvényességéhez mindhárom tétel kidolgozása szükséges.

A legjobb pályamű 150 forint jutalomban részesül. Kiosztunk 2 darab második díjat, egyenként 100—100 forintot és 3 darab harmadik díjat, egyenként 50—50 forintot.

A legkiválóbb pályázatot — amennyiben a kívánt mértéket megüti — beküldjük a Könyv című folyóiratnak.

Jó munkát kívánunk pályázóinknak!

Az egyetem könyvtára

Beszélgetés egy elsőéves kultúrossal

Feketehajú, csinos kislány ez a Dombi Margitka. A Kisalföld végvárából, Győrből került az egyetemre. Kissé még bátortalan, nehezen tudja megfogalmazni, miért lépett be az egyetem kultúrgárdájába.

— *A gimnáziumban inkább konferáltam, de foglalkoztam a színjátszással is. Szeretem a színpadot, ez minden. Ez vonzott a színjátszó-csoportba. Igaz, ez kissé banálisan hangzik* — mondja, — *de mit mondhatnék mást.*

A továbbiakban úgy gondolja, hogy a tanulás után egy-egy színházi este, hangverseny mellett így töltheti el leghasznosabban az idejét. — Igaza van.

Kérdésünkre: hogy tetszenek a próbák, nem unalmasak-e? Szívesen válaszol:

— *Nagyon tetszenek, érdekesek. Völgyes elvtárs (egyetemünk egykori hallgatója, ő instruálja a csoportot), színes, élvezetes módszerrel rendez. Eddig csak olvasó, megbeszélő próbákat tartottunk, de ezek is érdekesek: beszélgetés Schillerről, elemzés, helyzetgyakorlatok, teszik hangulatossá a színjátszó estéket.*

— És az együttes tagjai? — faggatjuk tovább.

A gyerekek barátságosak, azt hiszem hamarosan összeszokunk a régiekkel. Mást nem mondhatok, — s már búcsúzna is, de nem engedjük.

— Hohó, még van mit kérdeznünk. Mit gondolsz, nem megy ez a munka, a tanulás rovására?

Pár másodperc csend, azután határozottan válaszol. Nem. Jó beosztással úgy vélem, mindkettő megfér egymás mellett. Igaz, ez majd később válik el, ha nyakig leszünk a tanulásban, de igyekszem a tavalyi jeles eredményemet megtartani.

Ehhez sok sikert kívánunk, reméljük, így is lesz. Mégcsak azt szeretnénk tudni, milyen szerepben láthatunk viszont a színpadon?

— *Erre bizony még nehéz válaszolni, nevet az „ifjú művésznő". Ez egyelőre még nincs megállapítva a válogatás most folyik. Lehetőség szerint mindenki az egyéniségéhez legjobban illő szerepet kap. Valószínű, Anatole France egyik egyfelvonásos vígjátékában kapok szerepet.*

Most már mi is búcsúzunk, köszönjük a türelmedet. Viszontlátásra tehát a színpadon.

— *tl* —

Az egyetemek és főiskolák békebizottsági elnökeinek és titkárainak országos tanácskozása egyetemünk tanácstermében

Béke! Mir! Peace! Paix! Pace! Frieden! Ezek a rövid szavak sokszor elhangzottak az elmúlt években. Egyre többen és többen követelik a békét, a nyugodt boldog életet.

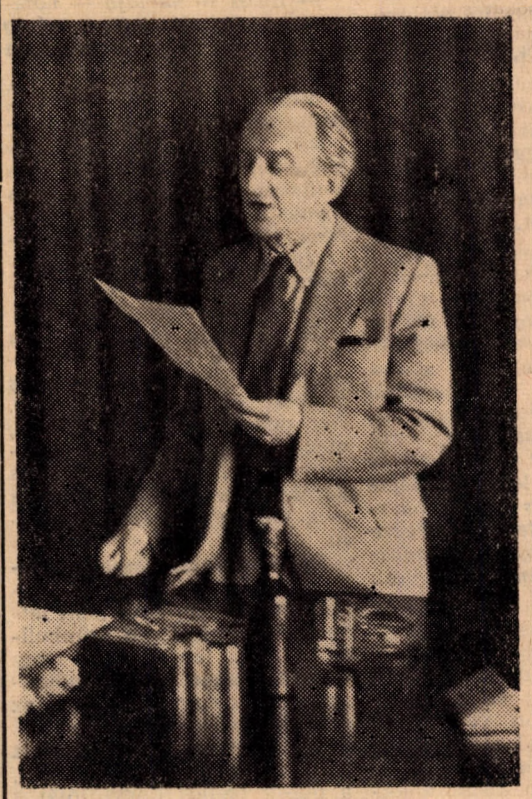

Lukács György Kossuth-díjas akadémikus, a Béke-Világtanács tagja, a tanácskozás előadója

Erről beszéltek Helsinkiben a III. béke-világkongresszus küldöttei, ezt követelték az anyák Lausane-ban az Anyák Világkongresszusán. S erről beszéltek egyetemeink békebizottságának elnökei és titkárai szeptember 16-án egyetemünk tanácstermében. Pontosabban arról, hogy mit kell az egyetemi és főiskolai ifjúságnak tennie a békéért.

Lukács György elvtárs, Kossuth-díjas akadémikus, a Béke-világtanács tagja beszélt a békemozgalom mai feladatairól. Arról, hogy Genfben tárgyalások vannak, tárgyalás jött létre a Szovjetunió és Nyugat-Németország között. Ezek a megbeszélések már magukban is nagy eredményt jelentenek, de még mindig van olyan törekvés, nyugati körökben, hogy a Szovjetuniót visszaállítsák 1939-es állapotába, a népi demokráciákat megszüntessék. S addig, amíg ilyen törekvések vannak, a békemozgalomnak nem szabad gyengülnie. Harcolni kell az eddig elért eredmények megszilárdításáért, s új eredményekért.

Az egyetemi békemozgalom feladata: tudatosítani a jövő értelmiség előtt azt, hogy mindenki egyénileg és személy szerint felelős a békéért.

Erről a feladatról, illetve ennek megvalósításáról sok szó esett a tanácskozás második részében, amikor az egyetemi békeharc eredményeiről és feladatairól folyt a vita.

A Budapesti Orvostudomány Egyetem küldötte arról beszélt, hogy minden tudománynak van olyan területe, ahol lehet a békéről, a békeharcról beszélni, úgy, hogy az ne tünjön frázisként. S ezeket a területeket mind ki kell aknázni.

A Gyógypedagógiai Főiskola tanára az egyetemi békemozgalomnak a DISZ-szel való kapcsolatáról beszélt. Hangsúlyozta, hogy vannak eredményei a békemozgalomnak az egyetemeken és főiskolákon, de még nagyobb sikereket érhetünk el az ifjúság tömegszervezetével, a DISZ-szel való együttműködés erősítésével. Segítik egymást munkájukban, ankétokat összejöveteleket tartanak közösen.

A DISZ-szel való együttműködés fontosságát hangsúlyozta Bugárné elvtársnő, az Országos Béketanács titkára is, amikor arról beszélt, hogy „az egyetemi munka életrevaló hivatottságát csak úgy tudjuk biztosítani, ha a DISZ-szel való együttműködés szilárd alapokon nyugszik".

Reméljük, hogy ez a tanácskozás elő fogja segíteni az egyetemi és főiskolai oktatók és hallgatók közti békemozgalmat.

P. K.

A MÖHOSZ ÉLETÉBŐL

Pártunk Központi Vezetősége 1955. februári ülésén megvizsgálta a Magyar Szabadságharcos Szövetség és a Magyar Repülő Szövetség munkáját, s határozatot hozott a két szervezet egyesítéséről, amely az erők jobb koncentrálása mellett jelentős anyagi megtakarítást is eredményez.

A két szövetség vezető szervei közös ülésen megtárgyalták az egyesítési munkálatok sorrendjét. Az alapszervek a tavasz folyamán megtartották az egyesítő taggyűléseket és a felsőbb szerveket a küldöttek útján választotta meg az egyesült tagság az egész országban. A tagság, az ifjúság örömmel fogadta az egyesülést, hiszen így nagyobb sportolási lehetőségek tárultak fel, mint azt a kezdeti sikerek mutatják. A MÖHOSZ fennállása óta nemcsak szép eredmények születtek az egyes kiképzési szakágakban, hanem a tömegszervezési munka is megjavult.

Egyetemünkön az elmúlt időben mindkét szövetségnek egy-egy alapszervezete működött. Az MSZHSZ alapszervezete 1952—53. évben különösen a lövészsport területén ért el szép eredményeket, később pedig a rádiósköri kiképzés folyt sikeresen. Az MRSZ-ben már évek óta szinte hagyományszerűen az ejtőernyős sport örvendett a legnagyobb népszerűségnek. Országos viszonylatban az ejtőernyős kör a legjobbak közé tartozik ma is. Hozzávetőleg 500 fiatallal ismertette meg az ejtőernyőzést. Az egyesülés előtt a repülő csoport munkájának erőteljes javulása indult meg, jelenleg hét motoros repülő és huszonegy vitorlázó tartozik szervezetünkhöz. Működik még jelenleg a fent felsorolt szakágakon kívül alapszervünknél repülőmodellező szakkör is.

A jelentkezők számától függően rövidesen beindítjuk (kellő számú jelentkezés esetén itt az egyetemen) a motorkerékpár kiképzést, amelynek elvégzése után a kör hallgatói csekély anyagi térítés ellenében jogosítványt nyernek. A tél folyamán harci túrákkal egybekötött kiképzést indítunk be. A tavasz és a nyár folyamán több vízimű szaki kört indítunk (kellő számú jelentkező esetén itt az egyetemen), amelynek keretében a kör hallgatói a motoros rocsó vezetésével ismerkednek meg és a kör elvégzése után vízijártassági vizsgát szerezhetnek. Ezenkívül MÖHOSZ-klubjaink keretében lehetősége nyílik az érdeklődőknek teherjármű vezetés, lovaglás, stb. tanulására. Alapszervezetünkben általában, az ejtőernyőzést kivéve, csak alsó- és középfokú tanfolyamok folynak, a felsőbb fokú képzést szövetségünk szakklubjai végzik (repülő-, rádiós-, lövész-, motoros-, stb. klubok).

Miután ismertettem a kiképzési és sportlehetőségeket, arra szeretném ezúton is felhívni az érdeklődő hallgatók figyelmét, lehetőleg minél többen jelentkezzenek alapszervezetünkben (I. emelet 103.), hogy az egyes körök munkájába bekapcsolódhassanak.

Alapszervezeti életünkre jellemző a fejlett kollektív szellem, amely nemcsak a kiképzési időszakban, hanem a vizsgák időszakában is megnyilvánul egymás segítésében és a tanulmányi tapasztalatok átadásában. Komoly segítséget nyújtottak tanár és felsőéves tagjaink a vizsgákra felkészülő alsóbb éves hallgatóknak az elmúlt évek során is, de ezt az elkövekezendő időben rendszeressé kívánjuk tenni.

Az egyetemi MÖHOSZ-szervezet vezetősége nevében arra kérem az egyetem MÖHOSZ-tag tanárait és dolgozóit, hogy keressenek fel bennünket, jöjjenek közénk, gazdag mozgalmi múltjuk tapasztalatait adják át nekünk. Úgyis mint nevelők, de úgy is, mint régi MSZHSZ-tagok támogassák a MÖHOSZ-szervezetet, segítsenek a vezetőségnek tagjaink hazafias, szocialista szellemben való nevelésében.

Márton Tibor,
MÖHOSZ alapszervezeti elnök

Az ötéves terv néhány eredménye

Azt hiszem kevés olyan ember van közöttünk — vagy talán nincs is —, aki Budapest nevét hallva forró büszkeséggel ne gondolna nagyszerű fővárosunkra, aki nem szeretné minden kis zugát, akit ne fűzne számtalan kedves emlék egy-egy pontjához, aki ne akarná teljes szívével, hogy Budapest még inkább kiviruljon, új üzemekkel gazdagodjon, új házakkal, utcákkal, terekkel bővüljön, új szobrokkal, parkokkal, iskolákkal, színházakkal szépüljön, mindenfajta áruval megrakott kirakatokkal ékeskedjen.

Mindannyian ezt szeretnénk és éppen ezért fokozott örömmel tanulmányozzuk azokat az adatokat, amelyek fővárosunk fejlődésének az első ötéves terv keretében elért eredményeivel ismertetnek meg bennünket.

Az ötéves terv idején 16 új gyár, üzem épült fővárosunkban. Ez hozzájárult ahhoz, hogy mind a nehézipar, mind a könnyűipar termelése jelentősen megnövekedett. Így például 29,3 százalékkal több cipőt, 118,4 százalékkal több selymet gyártottak Budapesten 1954-ben, mint 1951-ben.

Több új kulturális létesítményt, 23 új általános iskolát, több középiskolát, 11 kerületi könyvtárat, 4 színházat építettek.

A főváros jobb ellátásának biztosítására több mint 3000 új üzlet nyílott.

Az egészségügyi viszonyok lényeges javulásához vezetett az, hogy a számos meglévő rendelőintézeten kívül 6 új rendelő létesült és a kórházi ágyak száma négyezerrel emelkedett.

Megközelítőleg 20 000 új lakás is épült, amely ha nem is tudta kielégíteni a szükségleteket, de a lakáshiány enyhüléséhez vezetett.

Ez a néhány adat is szemléltetően mutatja, hogy mekkorát fejlődött fővárosunk az első ötéves tervben.

A második ötéves terv során minden bizonnyal még többet kap a főváros államunktól.

FELVÉTEL!

— Látogatás a Filmgyárban —

Forgalmat leállítani! Forgalmat leállítani!

Egy rendőrőrmester áll Gül Baba rózsáskertjének közepén és „handy talk"-on, kis hordozható, csak egy telefonkagylóból és rászerelt antennából álló rádió adóvevő készüléken adja le a parancsait. Csakhamar jön a válasz rá, a Pasaréti út egy eléggé forgalmas mellékutcájában álló ügyeletes rendőrtől: „Forgalom áll". Az utcáról beszűrődő motor- és autóberregés megszűnik, teljes csend van, kezdődik a felvétel.

A vakítófényű Jupiter-égők kigyulnak és saját erejüket hozzáadják a néha felhők mögé bukó nap fényéhez. A fővilágosító mester sötét üvegen át megállapítja, hogy a nap néhány percig nem fog felhő mögé kerülni. A felvevőgép halkan berregni kezd és „magábaszívja" az előtte lejátszódó jelenetet.

Gábor diák, *(Zenthe Ferenc)* és Leila *(Krencsey Mariann)* áll a lencse előtt összeölelkezve egy kis rózsalugas mellett. A lugasban egy padon a rózsák kertjének öreg őre, Leila apja ül *(Kőmüves Sándor)*, aki a fiatalokat menekülésre szólítja fel. A művérrel borított jelenet előtt egy vödör vízzel alaposan leöntözött Zenthe és a színpompás ruhában és piros papucsban lévő Krencsey — aki az előzetes véleményeket meghazudtolva, igen jó Leilát alakít — letérdelnek a kert őre előtt és megköszönik neki, hogy visszaadta őket egymásnak. Az öreg néhány jótanácsot mormol, és már vége is a felvételnek. Ötször, hatszor elismételték már előtte, jó másfél órát eltöltöttek vele, maga a felvétel viszont lezajlott öt perc alatt. A hárem lépcsőjét borító sötétvörös szőnyegeket a díszletesek már tekerik is fel, és Kalmár László, a rendező feláll. Ma ez volt az utolsó felvétel.

Mielőtt elment volna levetni bőrzekéjét, rongyokká szakadt ingét, és lemosni karminnal rajzolt sebhelyeit, megkértük Zenthe Ferencet, hogy meséljen nekünk legújabb szerepéről és magáról a filmről.

— *Nagy közönségsikert várok — mondta — a Gábor diák nagyszabású, tömegjelenetekben bővelkedő színes film lesz. Az, hogy színes, emeli a film szépségét, viszont nekünk, színészeknek csak kellemetlenséget okoz, ugyanis a színes felvételek megvilágítására igen erős égőket használnak, így a felvétel végére sokszor valósággal gyulladásba jön a szemünk, a fejünk pedig megfájdul.*

Arra a kérdésünkre, hogy milyen jelenetek voltak a legfárasztóbbak, elmeséli, hogy a tömegjeleneteket és a lovasharcokat Gödön vették fel, ahol vagy az eső esett és így nem lehetett filmezni, vagy pedig, ha a nap kisütött, akkor áradás volt a megelőző eső miatt és így ismét állniok kellett. Az időjárás viszontagságaihoz hozzájárult még a lovas- és vívójelenetek nehézsége is. A lovasképeket nyolctízszer kellett végigjátszani, míg sikerültek, vívás közben pedig gyakran sebesülések is történtek.

— *Én is — mondja — nemegyszer úgy játszottam végig a jelenetet, hogy a csizmám tele volt vérrel.*

Szerényen beszél ezekről, pedig időközben a többi színésztől megtudtuk, hogy Hegedüstől, az öttusázótól, olyan kitünően megtanult vívni és lovagolni, hogy a többi színész közül nemcsak, mint főszereplő, hanem mint lóratermett, kardforgató ember is kiválik.

Jó félóráig beszélgettünk még Zenthe Ferenccel. Jókedélyű és igen rokonszenves színészt ismertünk meg benne. Azt pedig, hogy tehetséges, már az eddigi filmjei is bebizonyították. A Gábor diákon keresztül a közönség pedig még jobban meg fogja szeretni.

Búcsúzás után lassan megindultunk kifelé a Filmgyárból. Utolsó kép, amit bent láttunk, és ami szinte szimbolizálta a film lényegét, két nagy turbános alak volt. Mindketten matracokon hevertek az őszi napon és sütkéreztek. Az egyik, a szinte lilára festett arcú szerecsen, békésen aludt, a másik pedig öngyújtójával éppen cigarettára gyújtott és utána a Népsportot kezdte olvasni.

Szecskó Tamás

Egy új Rákosi ösztöndíjas

Ernei Ilona negyedéves politikai gazdaságtan szakos hallgató, jó tanulmányi munkája jutalmául ebben a tanévben kapott Rákosi ösztöndíjat.

Azok közé a gyér számú hallgatók közé tartozik, akik az egyetemen nem rontják le középiskolai eredményeiket, sőt jobban tanulnak, mint a középiskolában.

Szülővárosában, Székesfehérváron kereskedelmi érettségit tett négyes osztályzattal. Az egyetemre kerülve, az elmúlt három év alatt mindig kitűnő, de legalábbis jelesrendű volt. A múlt tanév végén kitűnő eredményt ért el. Az üzemi gyakorlaton megírt dolgozata pedig még a jelesek közt is kiváló volt. „Szakmáját" a politikai gazdaságtant nagyon szereti. Az egyetem elvégzése után tanársegéd szeretne lenni, ezért vette fel fakultatív tárgyként a pedagógiát.

Ernei Ilona negyedéves egyetemista

Tanulmányai mellett igen jelentős társadalmi munkát végez. Elsőéves korában pártalapszervezeti vezetőségi tag volt, a második év közepétől kezdve a párt-végrehajtóbizottság tagjaként végzi társadalmi munkáját.

Szülei nagy örömmel értesültek arról, hogy gyermekük Rákosi ösztöndíjat kapott. Az igen jelentős erkölcsi siker mellett anyagi helyzetében is javulás állt be, havi 550 forint helyett, most 800-at kap. Nagy esemény ez, hiszen egyetemünkön mindössze 15 Rákosi ösztöndíjas van, a negyedéves politikai gazdaságtan szakon pedig csak kettő. Arra a kérdésre, hogy mit akar ehavi ösztöndíjával csinálni, mosolyogva ezt feleli:

Feltétlenül szeretném kivenni részemet a békekölcsönjegyzésből.

Beszélgetés közben keze csillogó arany karikagyűrűvel játszik. Augusztus 31-e óta menyasszony. Vőlegénye szintén IV. éves hallgató.

Ernei elvtársnő eddigi „hagyományaihoz" híven akarja letenni félévi vizsgáit és a sikeres vizsgák utánra tervezi esküvőjét. SUSZT EDIT

SIKERÜL-E MÉGEGYSZER?

Egyszer már összeszokott a mi kis kollektívánk, akkor már ismertük egymást, akkor már tudtuk, kinek, mi a gyengéje, miért, kihez fordulhatunk, nemcsak tanultunk, szórakoztunk is együtt, akkor: tavaly. Most kezdjük újra.

Sikerül-e még egyszer?

A másodévesek problémája ez. A szakosítás kicsit megbolygatta eddigi megszokott társaságunkat.

Nézzünk egy példát. Ipar II/2. A volt I/5. és I/9. csoport tagjaiból került össze. Első napokban, de mondhatjuk hetekben is, mintha csupa azonos töltésű elektromos testecskét kényszerítettek volna együvé, s amint a csengő feloldotta ezt a köteléket, tüstént eltávolodtak egymástól, új csoportosulás alakult a szünetekben. A „régiekkel". Hogyan fog itt egységes csoport kialakulni, hogyan indul meg a DISZ-munka?

Kérdés, melyre részben már kész a felelet. Lesz itt jó csoport! Lesz itt DISZ-munka!

Megválasztották már a DISZ-szervezőt, a kultúrost, a sportost. Ez, persze, csak a dolog egyik oldala. A könnyebb. És a másik? Kostyál Gabi kitalálja, mit kell tenni. Rendezzünk egy klubestet. Sokkal jobban megismerjük egymást. Folynak az előkészületek. És lám, a közös „gondok" máris éreztetik jótékony hatásukat. (Okos gyerek ez a Gabi, máris van tekintélye, ezt még a volt 9-esek is elismerik. Ő különben a csoport államfelelőse.)

Vannak a csoportban alapszervezeti vezetőségi tagok is. Az ő munkájuknak még nem láttuk konkrét eredményét. De legyünk egy kicsit optimisták, és higyjünk abban, hogy nemsokára eltűnik ez a hiányérzetünk is. Tudjuk, hogy nem mehet minden egyszerre karikacsapásként.

Van még más hiba is. A közös szórakozásra már történtek előkészületek, a tanulás azonban nem akar egyelőre beindulni. Legyünk még optimistábbak és reméljük ennek megváltozását is? Persze, ez nem fog automatikusan megtörténni. A csoport minden tagjának kitartó akaratára van szükség.

Akarni! Higyjétek el, másodévesek, ezen múlik minden. Sok gátat ledöntött már a szilárd emberi akarás. Ma még talán csak formai az egység a csoportjaitokban, de mi reméljük, hogy lesz bennetek elég akarat, elég kitartás, és akkor...

...akkor sikerül még egyszer és rajtatok múlik, hogy még jobban, még szebben.

— dia —

A DISZ-BIZOTTSÁG

közli, több szóbeli és írásbeli kérdésre, hogy a múlt évi irodalmi pályázatot szeptember 30-ig elbírálják és díjazzák. A nyertes irodalmi művek közül néhány közlésre is kerül lapunk hasábjain.

Egyetemek, főiskolák közötti „Kilián György" vándordíjas összetett verseny kiírása

A verseny célja az alapvetően fontos sportágaknak az egyetemeken és főiskolákon való népszerűsítése, továbbá a sportba eddig még be nem kapcsolt és sportolni akaró ifjúság foglalkoztatásának, valamint az egyetemek és főiskolák tömegsportjának biztosítása.

A verseny két szakaszban kerül lebonyolításra: 1. házibajnokságok, 2. egyetemek, főiskolák közötti döntők.

A versenyen sorrakerülő sportágak a következők:

Atlétika:

férfiak: 100 m, 400 m, 800 m, magasugrás, távolugrás, gránátvetés, 10×100 m-es váltó.

nők: 100 m, 400 m, magasugrás, távolugrás, súlylökés, gránátvetés, 4×100 m-es váltó.

Úszás:

férfi és női: 50 m, valamint 10×100 m tetszés szerinti úszásnemben.

Lövészet:

férfi: a háziversenyen 50 m-re 5 értékelt és 3 próba, (kispuskával), az egyetemek közötti döntőn tizes csapatok hadipuskával 100 m-re 5 értékelt, 3 próba;

női: a háziversenyen 50 m-re 5 értékelt és 3 próba, a döntőn ugyanez tizes csapattal.

Labdarúgás, röplabda, kosárlabda:

A házibajnokságon évfolyamonkénti verseny, a döntőn pedig az előbbi alapján összeállított egyetemi válogatottak versenye lesz.

A versenyek október közepén kezdődnek el. Az egyes sportágak versenyeinek pontos idejét a megfelelő időben mindig közölni fogjuk.

A versenyen részt vehet minden egyetemi, főiskolai hallgató és dolgozó, aki abban a sportágban, amelyben indul, minősítéssel nem rendelkezik, illetve nem tagja olyan csapatnak, amelyik a TSB-k által rendezett bajnokságokban vesz részt.

Egyéb kérdések tárgyalására még visszatérünk.

Felhívás a sportolókhoz

A Haladás SK várja a sportolni akaró hallgatókat és szeretné, ha minél többen megtalálnák az egyetemi szakosztályokban szórakozásukat, sportigényüknek kielégítését, ugyanakkor a sportkör munkáját is eredményesebbé tennénk, emelnénk a szakosztályok és versenyek színvonalát.

Sportolási lehetőség van atlétikára, úszásra, röplabdára, kosárlabdára, természetjárásra, sakkra, kézilabdára és labdarúgásra.

Bármilyen sporttal kapcsolatos ügyben mindenki bizalommal forduljon Molnár elvtárshoz, a Haladás SK elnökéhez (fszt. 47.), továbbá a sportkör helyiségében Németh elvtárshoz (I. emelet 106.) mindennap a nagy szünetben és du. 2—3 óráig).

Somkúti J. egyetemünk IV. éves hallgatója a közelmúltban Belgrádban rendezett atlétikai verseny 800 m-es számában képviselte hazánk színeit, ahol nagy küzdelem után az ötödik helyen végzett. A versenyen egyébként a magyarokon kívül neves szovjet, lengyel, amerikai és jugoszláv versenyzők is indultak.

A XIV. magyar kerékpáros körversenynek indulói között egy ismerős nevet találhatunk: Török Zoltánt, IV. éves hallgatónkat. Az öt szakaszból álló verseny (Budapest—Miskolc—Debrecen—Szeged—Pécs—Budapest) komoly feladatok elé állította a résztvevőket. Ezt bizonyítja az a tény, hogy a mezőny az ötödik szakasz idejére 37 főre csökkent le (mintegy a felére). Török Zoltán több értékes részeredmény elérése után az összetett versenyben a hetedik helyezést érte el.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem párt- és DISZ-bizottságának, egyetemi tanácsának és szakszervezeti bizottságának lapja.

Szerkeszti: a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Illés János.

Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov tér 8. I. emelet 111.

Telefon: 186—850/197-es melléklek.

Kiadja: a Budapesti Lapkiadó Vállalat, Budapest, VIII., Blaha Lujza tér 3.

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd u. 6. Felelős vezető: Kulcsár Mihály.

Egyéb sporthírek

Rosszul rajtoltak labdarúgóink és röplabdásaink az őszi idényben. Eddig minden mérkőzésüket elvesztették. (A röplabdázók hármat, a labdarúgók kettőt.) Labdarúgó csapatunk a két fordulóban 3:1 és 2:1 arányban szenvedett vereséget.

★

Sportügyekben az érdeklődők bármilyen kérdésben a Testnevelési Tanszéken Molnár elvtárshoz (fszt. 47., hivatalos időben) és a Haladás Sportkör helyiségében Németh elvtárshoz forduljanak (I. em. 106., minden nap a nagyszünetben és d. u. 2—3 óráig.

★

A Testnevelési Tanszéken ingyenes jegyek kaphatók a Néphadsereg Bajnokságra, amit szeptember 29-én rendeznek meg több sportágban az Üllői úti sporttelepen. A versenyeken Iharos, Rózsavölgyi és Táborin kívül több neves sportoló is indul.

A bajnokság során a 4×1500 méteres váltó világcsúcs-kísérletet tesz.

Hírek könyvekről

A Szépirodalmi Könyvkiadó megjelenteti szeptember hónapban *Leacock szatirájának, a Mauzóleum Club-nak második kiadását* a Vidám Könyvek sorozatban, *Palotai Boris novelláskötetét és Veres Péter Számadás c. könyvét.*

A Művelt Nép könyvkiadó a hónap folyamán kiadja *Bjelinszkij Esztétikai Tanulmányai-t*, és az atomkutatás első nagy tudósának, *Madame Curie-nek életrajzát.*

Az Olcsó Könyvtár sorozatban szeptemberben *Kleist Kolhaas Mihály c.* kisregénye és *Jack Londontól az Éneklő Kutya* jelenik meg.

Közgazdászok számára igen nagy jelentőségű a *Szovjetunió Gazdasági Földrajza*-nak új javított kiadása, és az a meginduló könyvsorozat, amely egyes tőkés országok leírásával foglalkozik külkereskedelmi vonatkozásban. E hónapban többek között Svájcra, Braziliára, Egyiptomra és Svédországra vonatkozó könyv jelenik meg.

Október elsején indul az első túra ebben a tanévben

A Közgazdász Haladás SK természetjáró szakosztálya ebben az évben október elsején kezdi meg börzsönyi túráját az 1955—1956-os tanévi túraprogramját. A túraterv tulajdonképpen három részből áll: őszi, téli, tavaszi túratervből, melyet céltudatosan úgy állítottunk össze, hogy a tanév során hazánk minden szép hegyvidékét meglátogassuk. Így például az őszi túratervben szerepelnek a budai hegyek, a Pilis-hegység, a Börzsöny és a kevésbé ismert Zempléni hegysor, amely Magyarország északi-északkeleti részén fekszik. A téli túratervben a budai hegyek és a Pilis síelésre alkalmas területei mellett, a Mátra és a Bükkhegység a legtávolabbi célpontok, tavasszal pedig a Bakony, a Vértes és a Gerecse, esetleg a Mecsek kerülnek majd sorra.

A túrák során a résztvevők nemcsak hazánk szép tájait, hegyvidékeit ismerik meg, hanem történelmi nevezetességű várromjait és városait. Így például a pilisi túrák során Esztergomot, Visegrádot, a börzsönyi túrák alkalmával Drégely-várát, a Nógrádi-várat, a Bükkben Egert, Miskolcot, Lillafüredet, a zempléni túrák alkalmával Tokajt, Sátoraljaújhelyt, stb.

A téli időszakban az említetteken kívül, egyhetes sítábort szervezünk a Bükkben, ezen azonban csak a szakosztály azon tagjai vehetnek majd részt, akik az őszi túratervben szereplő kilenc túra közül legalább ötön részt vettek. A természetjáró szakosztályba a sportkör helyiségében (I. 106.) a 11-es nagy szünetben, vagy a belkereskedelmi tanszéken lehet jelentkezni. A szakosztály tagjai csoportos utazás esetén vasúti kedvezményt, a Budapesti Elővárosi Vasutakon szombat déltől vasárnap estig 50 százalékos utazási könnyítést, a túristaházakban pedig kedvezményes szállást kapnak.

Az alábbiakban közöljük az őszi túratervet

(A túrákra az illető vasárnapot megelőző szerdáig lehet jelentkezni a sportkörben, illetve a belkereskedelmi tanszéken.)

Október 1—2. (Indulás szombat délután.) Börzsöny-hegység: Szokolya—Hideghegy—Csóványos—Drégelyvár—Drégelypalánk. Költség körülbelül 30,— Ft. (Alvás: hideghegyi túristaház.)

2. Október 8—9. (Indulás szombat délután.) Pilis-hegység. Pomáz—Holdvilágárok—Dobogókő—Prédikálószék—Királykút—Szarvaszúg—Visegrád. Költség körülbelül 17,— Ft. (Alvás: dobogókői túristaház.)

3. Október 16. Pilis-hegység. Pilisszentlászló—Mányoshegy—Vöröskő—Papprét—Sóshegy—Királykút—Nagyvillám—Visegrád. Költség körülbelül 20,— Ft.

4. Október 22—23. (Indulás szombat délután.) Pilis-hegység. Esztergom—Vaskapu—Maróti-hegyek—Rámszakadék—Dömös. Költség körülbelül 30,— Ft. (Alvás Vaskapu-túristaház.)

5. Október 30. Budai hegyek. Nagykovácsi—Nagyszénás—Kutyahegy—Nagykopasz—Remetehegy—Hűvösvölgy. Költség körülbelül 5,— Ft.

EGYETEMI FIGYELŐ

A Szegedi Egyetem

1955. szeptember 20-i számában olvastuk, hogy „Társadalmi munka keretében DISZ-fiatalok beszélgettek el Móra városban az egyénileg dolgozó parasztokkal, a kollektív gazdálkodás előnyeiről".

★

Egyetemi Ifjúság

Ezzel az új címmel jelent meg az Eötvös Lóránd Tudományegyetem lapja. Az újság tanévnyitó (szeptember 7-i) száma komoly, időszerű cikkek mellett, ötletes, humoros írásokat közöl. A „Garabonciás diák útitarisznyájából" című egész oldalt betöltő rovatból vettük az alábbi szemelvényt: (Az eset a felvételi vizsgákon történt meg).

„A ló két oldala"

A delikvens szorongva ül a széken, mellén hatalmas Dózsa-jelvény.

— Meg tudná mondani, hogy kinek a nevéhez fűződik magyar részről a kiegyezés?

— Nagy csend. A jelvényes elpirul, láthatólag gondolkodik mert a homlokát ráncolja.

— Segítek az elvtársnak. Mondja csak, ki volt a középcsatár a Dózsában 1954-ben?

— Deák!

★

Ugyancsak Dózsa-jelvényes emblémás, sportinges fiúval állunk szemben. A kérdések elhangzanak, de felelet nem jön. A kérdező, aki nagy sportember, — csak kevesen tudják — így szól:

— Sorolja fel, kik játszanak a Dózsában?

— Nem tudom — feleli a kérdezett zavartan.

★

A Jövő Mérnöke

rövid cikkben számol be arról, hogy sikerrel folyt le a nyári diákcsere-akció, melynek keretében Drezdából 25, Prágából 50 tagú diákküldöttség jött Magyarországra. Ugyanakkor a Közlekedési Műszaki Egyetem 50 hallgatója látogatott el Prágába. (Szeptember havi szám.)